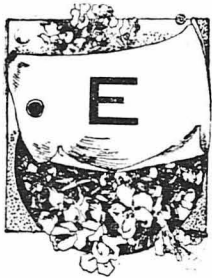

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ ΣΒΙΛΛΟΒΙΧ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΠΙΤΕΛΟΥΣ! Έπειτα από δόλοιαμπρες έξετάσεις, ο νεαρός διάκος έγινε πτυχιούχος της Θεολογίας. Παρατώντας το αυστηρό κελλί της Ίερατικής Σχολής—στην οποία σπούδαζε απομονωμένος άπ' τον κόσμο τόσα χρόνια,—έτρεξε με λαχτάρα και περιφρόνηση στην άγκαλιά της καλής του μάνας.

Ήταν ηνθλόκομος, λυγρός, με μάτια ξάστερα, γαλάζια και με άγγλιχο χνουδάτο πρόσωπο κι είχε ψυχή άγνή και καθαρή, γεμάτη ευλάβεια και πίστι. Λάτρει τη φτωχή του μητέρα κι' έλπιζε πάρα από δω και μπρός, θά μπορούσε να της έξασφαλίσει μιá άνετη ζωή κι' εύτυχισμένα γερα-

τείτα...
Είχε πολύ πονέσει γι' αυτόν η πολυβασανισμένη μάνα του...
Ή πρώτες εβδομάδες πέρασαν, και γιά τους δυό τους, γεμάτες από χαρά άνεφραστη. Ο νέος κληρικός τοποθετήθηκε σε μιá αγροτική και θεωροδουμένη ένορία. Έφαιγε το πρωί άπ' το έξοχικό σπίτι του διάβαινε κάποιον δάσος πυκνό και σκοτεινό, κι' έπειτα από μιá ώρα άνετη όδοπορία έφτανε στο γραφικό εκείνο χωριουδάκι, του οποίου ήταν πνευματικός πατέρας...
Κι' όταν κατά το δείλινο, τελειώνει τα θρησκευτικά του καθήκοντα ο νεαρός έφημέριος, ξανάπαρνε πάλι το ίδιο μονοπάτι και, σε μιá ώρα μέσα, ριχνόταν με λαχτάρα και στοργή στην άγκαλιά της γηροφύλας μάνας του, που άντιπόμωνα τον καρτερούσε.

Μά κάποια μέρα, μεταλαβάνοντας έναν έτοιμόθάνατο, άργολόγος λίγο στο χωριό. Κι' όταν ξεκίνησε γιά το σπίτι, είχε πειά σουφοτώσει γιά καλά...

Ο νεαρός κληρικός περνώντας άπ' το συνηθισμένο του μονοπάτι, περιπατούσε διαπιστικά κι' άφηρημένος. Ένοιωσε άλλωστε και κάποιον φόβο μυστικό, καθώς διάβαινε το σκοτεινό εκείνο δάσος με τις τρομαχτικές σκιές του και με τους χίλιους άόριστους θορύβους του...

Έξαφνα, καθώς περνούσε άπ' το πυκνότερο σημείο του δάσους, πλάι από μιá λεύκα πολυκαρφίτικη και γέρικη, του φάνηκε πώς άκουσε κοντά του θόρυθα άνάλαφρο και φευγάλο...

Τρομαγμένος, καρφώθηκε στη θέση του, τέντωσε τ' αυτιά του και γλάρωσε τα μάτια του, προσπαθώντας να ξεχωρίσει κάτι, που τάννουαθε να κοντοξυγώνη προς το μέρος του, άόριστο σαν σκιά κι' ασύλληπτο σαν τον άχνό...

Μιά βασκανεία άκατανίκητη του μούδιασε το κορμί του, και σαν ίπνωτισμένος πειά, άνίκανος ν' άντισταθή στη γοητεία που άκτινοβολούσε όλόγυρά του το άπότοκομο εκείνο κάτι, άρχισε να το παρασκοιοθή μηχανικά και γιά το παίρη το κατόπι...

Λίγα θήματα παρέκει, έλασσε στη σκοτεινά ή μαύρη κορυάλα ενός δένδρου, μέσα στην όποια βρέθηκε έπειτα από μερικά στιγμές ο νεαρός έφημέριος, άκολουθώντας άσυνείδητα την υπερφυσική σκιά...

Κι' έξαφνα τότε άντίκρισε όλοκάθαρο προστά του—μέσα σ' εκείνη την άτόλυτη σκοτεινά, που βρισκόταν—μιá θελητική νεράιδα!...

Το άνάερο, μαγικό κορμί της άκτινοβολούσε και φώτιζε τά σκοτάδια της κορυάλας με πρόαινες, σατανικές άνταυγίες...

Κι' ενώ ο νεαρός κληρικός ψιθύριζε τρομαγμένος, δες ευχές και ξόρκια ήξερε, μιá μεταμόρφωση άπότομη όλόγυρά του τον έκανε ν' άνατριχιάσει και να χάσει τη λαλιά του.

Βρέθηκε δηλαδή ξαφνικά σ' ένα κρουστάλλινο, πολύχρωμο παλάτι, πριγκιπισμένο από κήπους άνθοστόλιτους, από γάργους βρυσούλες κι' από γαλαζοπράσινες μικρούλες λίμνες. Και στην άστραφτερή άπ' το χρυσάφι σκάλα του κρουσταλλένου αυτού παλατιού, στεκόταν με άνοιγμένη άγκαλιά ή ύπεροχη αυτή νεράιδα, ή όποια τον προσκαλοόσε προκλητικά κοντά της, ψιθυρίζοντας του με την άρμονική φωνή της :

— Έλα κοντά μου πειά, Άγαπημένε... Σε λαχταρώ μερόνυχτα άτέλειωτα... Θέλω ή δίχη μου γιά τά κόκκινα σου χείλη με βασανίζει άνεύπιστα... Θέλω να διωστής στην άδυσο της εύτυχίας, που κλείνουν τά μπράτσα μου, και θέλω να γευτής άόφρατα τον έρωτα, κοντά μου... Δέν θά σ' αφήσω να μου φύγη πειά, Όνειρεμένη μου, και θά σε κούρω ζηλότυπα άπ' τα μάτια όλων... Είσαι δικός μου πειά... Σε ποθούσα με λαχτάρα σαν σ' έβλεπα να συγχονδαίνεις άπ' τα δικιά μου τά βασίλεια, μά ήταν άκόμη μέρα και μουλειπε άπ' το Θεό ή δύναμη να σε γητέμω, όσο σε φώτιζε ό ήλιος...
Ή άηδονόλαλη νεράιδα σταμάτησε λιγάκι το άπόκομο κελάδημά της, το όποιο βύθισε σε έκστασι όλίγγου και ταραχής τον άφανο κλη-

ρικό. Κι' άφου του χαμογέλασε σαηνευτικά, άρχισε να του ξαναμιλάει πάλι με τη γυναικεία φωνή της, ποόμιαζε σαν ύμνος τονιομένος σε ούφρανα μουσική :

— Καλώ ήρθες πειά, Καλέ μου... Κρατώντας σε γεμμένο άπαλά στην άγκαλιά μου, θά σβύσω άπ' τη θύμισή σου τον χρόνο και τον τόπο... Γιά σένα δέν θά ύπάρχη πειά ποτέ ούτε ήμέρα ούτε νύχτα, ούτε θάλασσα κι' ούτε στερηιά, κι' ό αιώνες θά γοργούλουν στη ράχι σου, δίχως να σε λυγίζουν καν με το τεράστιο φορτίο τους. Ήσουν γιά τον Παράδεισο προφορισμένος, μά κλυδωμένος πειά στην άγκαλιά μου, μονάχη την Κόλαση κι' άποζητάς με τρούμ... Ή ένωση άπ' την Άμαρτία ψυχή σου, θά ντρέπεται ν' άντιζούση πειά τους όλόλευκους άγγέλους του Θεού, και μονάχη στής Κόλασης τά σκοτάδια βύθισμένη θά βρισχη κάποια άνακουφισί...
..... Ένοιω σου δυος, Διαλεχτέ μου... Κοντά μου δσο θάσαι, μη νοιάζεσαι γιά τίποτε... Κανένας δέν θά σε άναζητήρη άνάμεσα στα φειδισια μπράτσα μου, κι' ούτε τολμούν καν να πατήσουν το κατόφιλο του παλατιού μου, της Κόλασης ο άρχηγός και του Θανάτου ο άρχάγγελος. Προνόμιο θεϊκό με προστατείνε, κι' ή χαρά ξεγαλωμένη με την ήδονή έχουν στημένον άσάλευτα κι' αιώνια, στην ψυχή μου, τον άϊλό τους φρόνο...

Δέν πρόλαβε ό άββάς να ξεστομίση λέξι. Ένα λευκό χερμάκι τούφραζε το στόμα, και μιá παλάμη βελουδένια άπαλοχάιδεψε το μέτωπό του. Κάτι σαν άστρατη του θάμισσε τά μάτια, κι' έννοιωσε το δαρυ και φθολωμένο του μυαλό να σβήνη, σβύνοντας συγχρόνως άπ' τη μνήμη του και κάθε θυμισι των περασμένων.

Άνυσαν τά γόνατά του, τότε, και τον δέχτηκε με λαχτάρα στην άγκαλιά της ή πεντάμορφη και ξωτική νεράιδα!...
.....

Πέρασαν μέρες άρκετές...

Σ' ένα μικρό και ταπεινό σπίτικι, άπ' την άλλη μεριά του δάσους, μιá γηροφύλα σκελεθρωμένη άπ' τον καιμό της, παρακαλεί μερόνυχτα γονατιστή μπρός σε μιá εικόνα.

Είπε ή μάνα του νεαρού, άπαρηγόρητη και χιλιπονημένη γιά τον ξαφνικό και γεμάτο από μυστήριο καιμό του. Ή ψυχή της ξεχειλίσει από άμα κι' από σπαραγμό κι' ή όλόθεμος ευχής της βγαίνουν με λυγμούς μέσ' άπ' την ψυχή της.

Ζητάει με ίερή, με άνεφραστη λαχτάρα ή γηροφύλα μάνα άπ' την Παναγιά, να της ξαναδώσει το γυό της και τά όλόθεμά της δάκρυα που συνοδεύουν άκατάστατα τά ευλαβικά της παρακάλια, άχνίζουν καθώς πέφτουν στις κρήνες, μαμαρένιες πλάζες του μικρού εικονοστασίου...

Ουθιάζει τώρα άπ' τον καιμό της μάνας ή καρδιά. Ή μητρική λαχτάρα της άναστατώνει την κοιυελιόρική άπ' τη θλίψη ύπαρξής της, κι' ή ψυχή της—συντριβάνο τις σάρκινες άλυσιδές της—άρχίζει να σκίση άλαφιασμένη δάση, λαγαρία και βουτιά και να φωνάζει με σπαραχτικές κραυγές :

— Που μου βρισόσαι, παιδί μου;... Αυτήσου πειά την έσημη μανούλα σου, και πρόβαλε μπροστά μου... Ζήξ άραγε άκόμη, ή σ' άρπαξε ό χάρος;... Παιδί μου άγαπητό μου!... Παιδί μου!...

Άνγίζουν τά δένδρα άπ' τη θλίψη, καθώς τά άπαλοχάιδεύνε το πένθιμο και λιπητερό κλάψιμο της μάνας. Κι' ή γάργους βρυσούλες δανεύουν το δροσερό νεράκι τους στα βουρκαμένα μάτια της, γιά να μην στερέφουν άπ' τά άτέλειωτα δάκρυά της...

Στο άλλόκοτο φτερούγισμά της έπάνω άπ' την πλάσι, ή λαχτάρα της μάνας, καθώς παντού άναζητεί το χαμένο της σπλάγχο, βρισκεται κάποια στιγμή άντιμέτωπη με τον Έρωτα της Νεράιδας, ή όποια το σφιχτοκρατεί στην άγκαλιά της.

Παλειών άγρια άναμεταξύ τους τώρα τά δυό άνήμερα αυτά θεριά. Στο άντίκρουσμα του Έρωτα, ή μητρική στοργή μανιάζει και όχνητα σαν λέαινα έπάνω του, να τον σπαράξει άμείλιχτα.

Και νικάει στα τελευταία της μάνας ή Λαχτάρα!...

Ή νίκη ήταν άφραστη σε έκτασι και θάυμαστη σε άποτελέσμα. Ένα πρωί—έπειτα από λίγες μέρες—ο νεαρός έφημέριος ξαναγύρισε στο σπίτι της μάνας του, κλυδός σαν πεθαμένος, και φέρνοντας στο πρόσωπο και στο κορμί του όλοφάνερα τά σημάδια της υπερφυσικής εκείνης πάλης των δυό πανίσχυρων στοιχείων, που τον διεκδικούσαν με τόση λύσσα και μανία...

Μόλις άντίκρισε τη μάνα του λιπόθυμη και σωριασμένη μπρός στο εικονοστάσιο της Παναγίας, έσυρε με κόπο κοντά τά κλονιμένα θήματά του, και γονάτισε πλάι της... Μά ή μάνα του ήταν νεκρή!...

Ήταν βαρεία ή νίκη της εκείνη, κι' έπρεπε να πληρωθή βαρεία. Κι' ό λυτρωμός του γυιού της άπ' τά νύχια της νεράιδας, τότε κόστισε μιá πληρωμή άτίμητη, που μόνο μάνα την πληρώνει : Της χάσπισε την ίδια τη ζωή της...

